

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre irevocabilitatea mărturisirei judiciare (art. 1206 partea finală), de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. II : *Leontescu Moise (electoral)*.

Curtea de apel București, s. I : *Ecaterina V. Secăreanu cu Elena Gr. Mihail*.

Idem : *Direcțiunea C. F. R. cu Aurel C. Comăneanu*.

Idem, s. III : *Ghiță Dumitrescu cu N. D. Poiană*.

Idem : *Ministerul public cu Marin Stan Soioc, dat judecâtei pentru contravenție la regulamentul de vaccinare și revaccinare*.

Tribunalul județului Teleorman : *Marin Stan Soioc dat judecâtei pentru contravenție la regulamentul de vaccinare*.

Bibliografie.

Despre irevocabilitatea mărturisirei judiciare

(Art. 1206, partea finală).

În principiu, mărturisirea judiciară este irevocabilă⁽¹⁾. Partea care a făcut o mărturisire înaintea judecâtei nu poate deci, făcând în urmă o altă mărturisire, fie înaintea aceleiași instanțe, fie în apel, să rădice celei-lalte părți dreptul de a invoca prima mărturisire, căci, prin aceasta, s'ar viola principiul irevocabilității mărturisirei, după cum ține foarte bine tribunalul de Dolj⁽²⁾.

Prin excepție însă, acel care a făcut o mărturisire înaintea judecâtei poate s'o revoace, dovedind că ea este rezultatul unei erori de fapt⁽³⁾. *Non fatetur qui errat*, ține legea romană⁽⁴⁾; însă această lege adaogă : *nisi jus ignoravit*.

Astăzi, eroarea de drept nu mai poate fi o

causă de retractare a mărturisirei, pentru că asemenea eroare nu aduce nici o atingere adevărului faptului mărturisit.

Astfel, moștenitorul care ar fi mărturisit că a făcut asupra patrimoniului defunctului acte de moștenire, n'ar putea mai în urmă să revie asupra acestei mărturisiri, susținând că el n'a știut că asemenea amestec în averea defunctului atrăgea pentru dânsul obligația de a plăti datoriile lui *de cujus*, pentru că, în specie, eroarea sa este privitoare la un punct de drept, și știut este că *nemo censetur ignorare legem* sau *jus*. «Publicându-se o lege după chipul cuviincios, ține art. 3 din Codul Galimach (2 C. austriac), nu poate nimene a se apăra, ținând că nu i s'a făcut cunoscut»⁽⁵⁾.

Alt exemplu : Pârțul, care în loc de a invoca prescripția, mărturiseste datoria, nu poate mai în urmă să revie asupra acestei mărturisiri, sub cuvânt că nu știea că legea îi permitea de a invoca prescripția⁽⁶⁾.

Dacă, din contra, presupunem că m'ai chemat în judecată pentru o sumă de bani ce'ți datorea

⁽⁵⁾ Acest principiu nefiind reprodus în legea actuală, nu mai este admisibil astăzi, cel puțin în cât privește legile de interes privat. Cpr. Capitant, *Introduc. à l'étude du droit civil*, p. 223, nota 3. Laurent, XV, 507. Beudant, *Cours de dr. civil fr.*, I, *Introduction*, 118. Veți și t. V a Comentariilor noastre, p. 55, nota 2

⁽⁶⁾ Cpr. Duranton, XIII, 557. Répert. Sirey, *Aveu*, 171.— Mărturisirea întemeiată pe o eroare de drept ar putea însă, prin excepție, fi retractată de câte ori se va dovedi că această eroare a fost cauzată prin dolul sau violența părții adverse. (cpr. Demolombe, XXX, 539. Répert. Sirey, *V° cit.*, 174), sau când acel care a făcut mărturisirea nu avea capacitatea de a o face, când, de exemplu, un minor a fost interogată asupra unui fapt care întrecea limitele capacității sale. Veți Répert. Sirey, *V° cit.*, 175. Rolland de Villargues, Répert., *V° Aveu*, 65.

⁽¹⁾ Cpr. Laurent, XX, 181. Bonnier, 355. Larombière, V, art. 1356, No. 26. Répert. Sirey, *V° Aveu*, 153 urm.

⁽²⁾ Trib. Dolj. *Dreptul* din 1892, No. 58.

⁽³⁾ Cpr. Pothier, II, 833. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1890, p. 978. C. Besançon. *Pand. Périod.*, 86. 2. 295.

⁽⁴⁾ L. 2, Dig., *De confessis*, 42, 2.

părintele meu, acum defunct, și că eu am mărturisit datoria în necunoștința în care eram că ea a fost plătită în timpul vieții lui, voi putea să revin asupra acestei mărturisiri, dacă mai târziu, însă înainte de pronunțarea hotărârii definitive⁽⁷⁾, am descoperit chitanța d-tale care constată plata.

Aceasta este singurul caz în care legiuitorul nostru distinge eroarea de drept de cea de fapt, căci art. 2052, § 2 din Codul francez, care mai distinge încă aceste două erori în materie de transacțiuni, a fost eliminat din Codul nostru⁽⁸⁾; de unde rezultă că, în dreptul nostru, transacțiunea⁽⁹⁾ va putea, ca toate contractele, fi atacată atât pentru eroare de drept cât și pentru eroare de fapt, conform dreptului comun. Toți autorii dic, în adevăr, că dispoziția Codului francez, care nu permite anularea transacțiunii pentru eroare de drept, este o dispoziție excepțională, și unii chiar o critică⁽¹⁰⁾.

Acel care invoacă eroarea ca cauză a mărturisirii sale trebuie s'o dovedească (art. 1169), creditorul care are în favoarea sa mărturisirea debitorului neavând nici o dovadă de făcut⁽¹¹⁾.

Dovada erorii trebuie să fie clară și precisă, căci la cas de îndoeală, mărturisirea va rămănea irevocabilă, constituind o dovadă pentru creditor⁽¹²⁾.

Această dovadă se va putea face conform dreptului comun⁽¹³⁾.

S'a decis că dacă partea n'a cerut să se ia act de mărturisirea făcută în favoarea sa de adversariul său, constatarea acestei mărturisiri în motivele hotărârii nu are caracterul unei mărturisiri judiciare, și nu poate să oboare concluziile contractare pe care partea le-ar lua mai târziu în

(7) Dacă descoperirea chitanței a avut loc în urma pronunțării unei hotărâri definitive, nu voi mai avea nici o cale, afară de revisuirea, sub condițiunea însă ca chitanța care constată liberarea să fi fost reținută de partea adversă, sau prin forță majoră (art. 290 Pr. civ.). Moulon, II, 1643.

(8) Veți t. V, p. 54, *ad notam* și p. 371.

(9) Transacțiunea există atunci când părțile, prin renunțări și recunoașteri reciproci, termină sau preîntimpină un proces. Cpr. C. București. *Dreptul* din 1901, No. 35.

(10) Cpr. Baudry, III, 1002. Baudry et Wahl, *Transaction*, 1257. T. Huc, XII, 326. Laurent, XXVIII, 405. P. Pont, *Petits contrats*, II, 682. Acolas, III, p. 585. Planiol, II, 2300.

(11) Cpr. Répert. Sirey, *Aveu*, 166. Demolombe, XXX, 540. Larombière, V, art. 1356, No. 26. Aubry et Rau, VIII, § 751, p. 173. Demante et Colmet de Santerre, V, 335 bis II. Duranton, XIII, 556. *Pand. fr.*, *Aveu*, 398.

(12) Répert. Sirey, *V^o cit.*, 167.

(13) *Pand. fr.*, *Aveu*, 400 și autoritățile citate acolo.

instanță⁽¹⁴⁾. Cu alte cuvinte, mărturisirea judiciară ar putea fi retractată de acel care a făcut-o, cât timp ea n'a fost acceptată de cea-laltă parte⁽¹⁵⁾.

Această soluție este însă inadmisibilă, pentru că mărturisirea fiind un act unilateral, nu cere, spre a avea ființă, de cât voința din partea aceluia de la care ea emană, de și este foarte prudent, pentru a înlătura ori-ce discuție asupra existenței sa cuprinsului unei mărturisiri verbale, de a cere ca judecătorul să ia act de dânsa.

Am terminat cu irevocabilitatea mărturisirii judiciare. Într'un articol viitor mă voi ocupa despre mărturisirea extrajudiciară.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de Casație, secția II

13 Aprilie 1901

Președ. D-Iul' N. Mandrea, Președinte
Leontescu Moise (electoral)

Cour de cassation, 2e chambre

13 Avril 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Leontesco Moïse (procès électoral)

Drept electoral. — Dacă în asemenea materie pot esista drepturi câștigate. — Alegător comunal. — Istraelit. — Dacă istraeliții ce aveați drepturi de alegători comunală sub legea comunală de la 1874 pot fi azi alegători comunală. — (Art. 24 din legea comunală de la 9 Aprilie 1874; art. 2 din legea electorală comunală din 1886).

In materie de drept politic sau de drept electoral, întinderea și cuprinsul dreptului recunoscut unui individ se determină prin legile ce sunt în vigoare, neputând esista, în asemenea materie drepturi câștigate, când legile ce conferă asemenea drepturi se schimbă.

In deosebire, în materie electorală, pentru ca cine-va să poată fi înscris între alegători trebuie să îndeplinească condițiile legii electorale în

Droit électoral.—Si, en cette matière, il peut être question de droits acquis.—Electeur pour la commune.—Israélite.—Si les israélites, qui, sous l'empire de la loi communale de 1874, avaient le droit de vote aux élections communales, continuent à avoir ce droit. (Art. 24 de la loi communale de 1874, art. 2 de la loi électorale pour les communes de 1886).

En matière de droit public ou électoral, l'existence et l'étendue d'un droit, qui serait reconnu à un individu, sont déterminées par les lois en vigueur; il n'y a point de droits acquis, toutes les fois que les lois, qui confèrent ces droits, sont modifiées.

Spécialement, en matière de droit électoral, celui qui veut être inscrit dans les listes électorales, doit remplir les conditions prescrites par la loi

(14) Cpr. C. Aix. Sirey, 89. 2. 145 și nota lui Naquet.—*Contrâ. T. Huc*, VIII, 351. Massé, *Dr. comm.*, IV, 2586. Garsonnet, *Pr. civ.*, II, p. 481, nota 20 (ed. a 2-a).

(15) Cpr. C. București. *Dreptul* din 1884, No. 76.

vigoare, neexistând în asemenea materie drepturi câștigate, întru cât listele electorale se revizuesc în fie-care an.

Ast-fel, de și sub imperiul legii comunale din 9 Aprilie 1874, israeliții pământeni puteau fi alegători comunali sub oare-cari condiții prevăzute de art. 24 din acea lege, dându-le nu mai pot fi azi alegători comunali întru cât după art. 2 din legea de la 15 Iunie 1886 pentru alegerea consiliilor comunale, pentru ca cine-va să fie alegător trebuie să fie român de naștere sau naturalizat.

électorale en vigueur; il ne saurait y avoir, en cette matière, de droits acquis, attendu que les listes électorales sont révisées tous les ans.

Ainsi, les israélites terriens qui, sous l'empire de la loi communale du 9 Avril 1874, pouvaient, sous certaines conditions prévues par l'art. 24, être électeurs pour le conseil municipal, ne peuvent plus l'être aujourd'hui que l'art. 2 de la loi du 15 Juin 1886 pour l'élection des conseils municipaux, ne confère ce titre qu'aux roumains d'origine ou à ceux qui auront été naturalisés.

Decisiunea electorală 61/901.—Respins apelul făcut de Leontescu Moise contra sentinței electorale a trib. Brăila cu No. 78/901.

S'a ascultat: d-l avocat Butoianu, din partea apelantului, în desvoltarea motivelor de apel;

Deliberând,

Având în vedere că apelantul cere ca reformându-se sentința apelată să se ordone înscrierea sa în listele electorale ale colegiului al doilea comună din orașul Brăila, motivându-și cererea sa pe baza art. 24 din legea comună din 9 Aprilie 1874 sub imperiul căruia ar fi avut acest drept ca unul ce a servit în armată, și că legea din 1882 de și a abrogat legea din 1874, totuși ea neavând putere retroactivă, nu putea să-i ridice dreptul câștigat prin legea din 1874;

Considerând că în materie de drept politic său de drept electoral întinderea și coprinsul dreptului recunoscut unui individ se determină prin legile ce sunt în vigoare; că legile ce le conferă se pot schimba și prin aceasta modifica, fără ca să se zică că și dreptul politic său dreptul electoral ale legii nu s'ar aplica, de oare-ce în sfera dreptului politic și electoral nu se poate vorbi, ca în sfera dreptului privat său a dreptului administrativ, de drepturi câștigate;

Considerând că în deosebi în materie electorală, pentru ca cine-va să poată fi înscris între alegători trebuie să îndeplinească condițiile legii electorale în vigoare, neexistând în asemenea materie drepturi câștigate, întru cât listele electorale se revizuesc în fie-care an;

Considerând că după art. 2 din legea de la 15 Iunie 1886 pentru alegerea consiliilor comunale, pentru ca cine-va să poată fi alegător trebuie să fie român de naștere sau naturalizat;

Considerând că, în speță, orî-care ar fi fost drepturile apelantului Moise Leontescu sub imperiul legii comunale din 1874 în ceia-ce privește compunerea colegiilor electorale comunale, densusul nu poate fi înscris între alegătorii comunali, nefiind cetățean român, cum singur recunoaște;

Că dar apelul său are a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

Curtea de apel din București
Secția I

30 Septembrie 1900

Președ. D-luț Ath. C. Kivu, Prim-Președ.

Ecaterina V. Secăreanu cu
Elena Gr. Mihail

Urmărire imobiliară.—Prescripție.—Prescripția de 10 ani.—Invocarea ei de către adjudecatar său de cumpărătorii posteriori.—Buna credință.—Când adjudecatarul poate fi considerat de achizitor de rea credință.—Urmărirea imobilului în indivizie.—Drepturile coproprietarilor.—Neindestularea creditorului urmărit.—Dreptul său de a urmări, în baza actului de ipotecă, orî-care altă avere a debitorului.—(Art. 1828 Cod civil).

Martori.—Când această probă este inutilă.

1. In materie de urmărire imobiliară, insinuarea făcută de debitorul urmărit, fără nici o dovadă legală, cum că nu el este proprietarul imobilului urmărit, nu poate constitui pe adjudecatar, care poate nici nu era present în minutul când se face o atare afirmare, în achizitor de rea credință, căci atunci temerea de o revendicare ulterioară, în timp de 30 de ani, ar înlătura pe toți concurenții și creditul public ar fi profund sdruncinat.

2. Venzarea prin licitație publică a unui imobil ce se stăpânește în indivizie cu alții este admisibilă, rămânând ca cei-l'alți coproprietari să-și exercite drepturile lor asupra prețului, proporțional cu partea fie-căruia, și adjudecatarul nu poate fi privit ca un achizitor de rea credință chiar dacă coproprietarul din neglijența sa nu s'ar fi prezentat cu cerere de a i se libera partea aferentă din preț, înainte de închiderea tabloului.

Cour d'appel de Bucarest
1-e chambre

30 Septembrie 1900

Présid. de M. Ath. C. Kivu, Prem.-Présid.

Catherine V. Secareanu contre
Hélène Gr. Michel

Saisie immobilière.—Prescription de dix ans.—Invoquée par l'adjudicataire ou par les acheteurs postérieurs.—Bonne foi.—En quels cas l'adjudicataire peut être considéré comme un acquéreur de mauvaise foi.—Saisie d'un immeuble indivis.—Droits des co-proprétaires.—Insuffisance des biens hypothéqués pour acquitter le créancier saisissant.—Droit du créancier de saisir, en vertu de son acte d'hypothèque, tous autres biens appartenant au débiteur. (Art. 1828 du Code civil; 2209 français).

Temoins.—En quels cas cette preuve est inutile.

1. En matière de saisie immobilière, l'allégation, sans preuves à l'appui, du débiteur saisi, qu'il n'est pas le propriétaire de l'immeuble saisi, ne constitue pas de mauvaise foi l'adjudicataire, qui n'était peut-être pas présent, lors de cette déclaration; décider autrement, serait vouloir écarter des adjudications, les concurrents, par la crainte, qu'ils auraient, d'une revendication postérieure possible pendant trente ans, et atteindre profondément le crédit public.

2. Il n'est pas interdit de vendre, aux enchères, un immeuble indivis; en ce cas, les co-proprétaires indivis, qui n'ont pas pris part à l'adjudication, ont la ressource de se faire payer sur le prix de l'adjudication, chacun, proportionnellement à la part qu'il a dans l'immeuble; l'adjudicataire ne saurait être considéré comme un acquéreur de mauvaise foi, même si le copropriétaire indivis a négligé de demander sa part afférente du prix de vente, avant la clôture du tableau d'ordre.

3. Adjudecatarul nu poate fi considerat ca un achizitor de rea credință pentru faptul că creditorul ar fi urmărit imobilul numai în baza unui act de ipotecă asupra unui alt imobil al debitorului, fără să fi obținut o sentință definitivă în contra debitorului, căci tot patrimoniul debitorului fiind gagiul creditorilor săi, un creditor ipotecar dacă nu se îndestulează numai din urmărirea imobilului ipotecat poate urmări în urmă și ori ce altă avere a debitorului său.

4. Adjudecatarul de bună credință, precum și diferiții cumpărători posteriori ai imobilului adjudecat sunt în drept a invoca prescripția de zece ani.

5. Proba testimonială este inutilă dacă nu duce la rezolvarea chestiei, ce este în discuție, în sensul pretențiilor părții ce propune o asemenea probă.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. I. Polisu din partea apelantei Ecaterina V. Săcăreanu în susținerea motivelor de apel și pe d-l avocat Aureliu Dunca din partea intimitei Elena Gr. Mihail în combateri;

Deliberând,

Asupra apelului făcut de Ecaterina V. Săcăreanu, cu autorizațiunea soțului său, V. Săcăreanu, în contra sentinței cu No. 257 din 1898 a tribunalului Ilfov, s. III;

Ascultând pe părți în susținerile lor orale, văzând actele prezentate și concluziunile date în scris, alăturate la dosar;

Având în vedere că, prin acțiunea intentată de apelantă, în calitate de moștenitoare a Anichei Ion, fida lui Gr. Stoescu, în contra lui Gr. Mihail, modificată mai în urmă prin chemarea în judecată a soției acestuia, Elena Gr. Mihail, personal și în calitate de legatară universală a decedatului său soț, tinde a fi obligată să delase apelantei proprietatea imobilului situat în București, Suburbia Biserica Albă, Postovari, str. Casărmei No. 29 fost 23, ca deținându-l fără drept, plătindu-i și venitul acestui imobil de la anul 1882;

Având în vedere că, la această acțiune, intentată, El. Gr. Mihail, opune apelantei prescripția de 10 ani cu just titlu și bună credință, fondată: 1) pe titlul său de proprietate, rezultând din actul de vânzare autentificat și transcris la No. 375 din 1891 de tribunalul Ilfov, secția de notariat, prin care soțul ei Gr. Mihail l'a cumpărat acest imobil de la Olga Ulescu, 2) pe actul de vânzare din 1883, prin care aceasta îl cumpărase de la N. Donescu; 3) pe ordonanța de judecare No. 2710 din 1882, din care reese că N. Donescu a do-

3. L'adjudicataire n'est pas constitué de mauvaise foi, par cela seul que le créancier aura saisi l'immeuble de son débiteur, en vertu d'une hypothèque qui grevait un autre de ses immeubles, et sans un jugement passé en force de chose jugée; car, le principe que le patrimoine du débiteur est le gage de ses créanciers, autorise celui qui ne se remplit pas de sa créance hypothécaire sur l'immeuble affecté de saisir, par la suite, tous autres biens appartenant à son débiteur.

4. L'adjudicataire de bonne foi ainsi que les différents acquéreurs postérieurs de l'immeuble, ont le droit d'invoquer la prescription de dix ans.

5. La preuve par témoins est inutile, toutes les fois qu'elle n'est pas de nature à trancher le différend, selon les dires de celui qui l'invoque.

bândit acest imobil la licitație publică; și al 4) pe actul de schimb al imobilului său dotal cu acesta cumpărat de soț;

Având în vedere că apelanta susține că sus vizata ordonanță de judecare, ca și toate celelalte acte de înstreinare, nu pot conduce la prescripțiune, pentru că, cu ocazia vânzării la licitațiune, avocatul debitoarei de atunci a pus în vedere amatorilor că imobilul ce se urmărește nu este avere a debitoarei, Andriana Stoescu, ci al minorilor defunctului Ionescu; că neexistând bună credință, atât din partea lui Donescu, cât și a autorilor săi, intimata n'a putut prescrie;

Având în vedere că, din desbaterile urmate și din ordonanța de judecare cu No. 2710/82, rezultă că în anul . . . Andriana Stoescu luând cu împrumutare o sumă de bani de la Eufrosina Ionescu, pentru asigurarea creditoarei, a ipotecat un imobil al său, situat în strada Verde; că debitoarea neplătind la termen acea datorie, creditoarea a urmărit imobilul; că, din vânzarea lui nefiind pe deplin achitată de suma datorită tot în baza actului de împrumut autentificat și investit cu formula executorie, a mai urmărit și altă avere a numitei debitoare, și anume imobilul care face obiectul litigiului de astăzi, adjudecându-se asupra lui N. Donescu;

Considerând că deși din ordonanța de judecare sus citată, se vede că debitoarea prin avocatul său, C. I. Polisu, a arătat înaintea tribunalului că dânsa nu este singură stăpână pe acel imobil, fiind că aparține și minorilor sus citați, dar întru cât nu s'a probat cu nimic atunci această alegație, tribunalul a respins-o; că nici se putea face alt-fel, pentru că dacă ar fi adeverat că ori ce insinuare făcută de debitor, fără nici o dovadă legală, că el nu este proprietar ar putea constitui pe terți adjudecatar, cari poate nici nu erau prezenți în minutul când se făcea o atare afirmație, în achiziții de rea credință, atunci temerea de o revendicare ulterioară, în timp de 30 ani, ar înlătura pe toți concurenții și creditul public ar fi profund sdruncinat;

Considerând că apoi, din menționata ordonanță, rezultă că debitoarea a declarat că nu e singură proprietară pe acel imobil; că de aci se vede că avea și ea o porțiune; că vânzarea prin licitație publică a unui imobil ce se stăpânește în indivizie cu alții este admisibilă; rămânând cei-l'alți coproprietari săși exerciteze drepturile lor asupra prețului, proporțional cu partea fie-căruia;

Considerând că, în așa situație, adjudecatarul nu poate fi privit ca un achizitor de rea credință, chiar dacă coproprietarul, din neglijența sa, nu s'ar fi prezentat cu cerere de a i se libera partea aferentă din preț, înainte de închiderea tabloului;

Considerând că, de asemenea, reaua credință a adjudecatarului nu se poate infera nici din împrejurarea că creditorul urmărit ar fi urmărit numai în baza actului de ipotecă, fără să fi obținut verii o sentință în contra debitoarei, când se constată că ordonanța a rămas definitivă;

Că, apoi, nici acest motiv nu era fondat, pentru că actul de ipotecă conține în sine și înscrisul de împrumut, care fiind autentificat, legalmente s'a investit cu

formula executorie, și în virtutea lui, trebuia să urmărească mai întâi imobilul ipotecat, iar la cas de a nu se fi acoperit din preț întreaga sa creanță, el, în baza art. 1828 C. civ., a putut să urmărească și altă avere căci tot patrimoniul debitorului este gagiul comun al creditorilor săi;

Considerând că, ast-fel, din toate acestea, fiind pe deplin stabilit că N. Donescu a fost de bună credință în momentul când a dobândit imobilul, asemenea a fost de bună credință și cei-l-alți sub-achizitori, și aș putut prescrie;

Considerând că, de la data ordonanței de adjudecare și până la intentarea acțiunii de față, fiind trecuți 10 ani legalmente intimata a opus prescripția;

Considerând în fine că apelantul invoacă proba testimonială spre a stabili că intimata știa că imobilul acesta a aparținut lui Stoenescu iar nu Andrianei, soției acestuia;

Considerând că această probă este inutilă și nu duce la rezolvarea chestiei ce este în discuție, în sensul pretenției apelantului;

Că, în adevăr, autorii intimatei devenind proprietari irevocabil pe baza prescripției de 10 ani, îndeplinită conform cerințelor legii, și dânsa având certitudinea că soțul său, ca și cei de la care deținea el acel imobil fuseseră de bună credință, aceasta este suficient pentru a o apăra în contra acțiunii de față; că știința sa că, odată, imobilul de care e vorba a aparținut lui Stoenescu, nu implică buna sa credință că cel ce i transmitea imobilul nu era proprietar; că, din contra, ea era convinsă că soțul său, ca și Nicolae Donescu, cumpărase de la o persoană pe care o credea proprietară; că dar această credință a ei că soțul său devenise proprietar prin prescripție, și că legalmente putea trata schimbul ce s'a operat, constituie buna sa credință;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată, cum și art. 140 din Pr. civilă;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) Ath. C. Kivu, V. Bossy, G. Fleişlen, I. E. Dobrescu, Em. Anastasiu.

16 Februarie 1901

Președenția O-îut Ath. C. Kivu, Președinte
Direcțiunea C. F. R. cu Aurel C. Comăneanu

Servituți. — Prescripțiune. — Servitute de a avea o hasna pentru scurgerea apelor.

Servitutea continuă dar neaparentă nu se poate dobândi prin prescripție.

Ast-fel, servitutea de a avea o hasna în care să se strângă, într'un mod artificial, apele pluviale din terenul superior spre a se vărsa, prin debordare, pe terenul inferior, de și este o servitute continuă, nu se poate însă dobândi prin prescripție dacă se constată că nu a fost aparentă.

16 Février 1901

Présid. de M. Ath. C. Kivu, Premier-Présid.
Direction des chemins de fer contre Aurèle C. Comăneanu

Servitudes. — Prescription. — Servitude d'un canal servant à l'écoulement des eaux.

La servitude, continue mais non apparente, ne peut s'acquérir par la prescription.

Ainsi, la servitude d'un canal destiné à amasser, artificiellement, les eaux de pluie des terrains supérieurs, pour les répandre dans les terrains inférieurs, bien que continue, ne peut être acquise, par prescription, s'il est constant qu'elle n'était pas apparente.

Deciziunea civilă No. 42

S'a ascultat: d. avocat I. N. Brezeanu din partea apelantei în desvoltarea motivelor de apel, și d. avocat B. Cernea din partea intimatului în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Direcția căilor ferate române în contra sentinței cu No. 611 din 1900, a tribunalului Ilfov, secția I;

Având în vedere că d-l Aurel C. Comăneanu clădind o casă pe limita locului său despre acela al Direcției căilor ferate, teren situat în strada Camelii No. 11, la puțin timp de la terminarea construcțiunei, a observat, pe de o parte, că umiditatea pătrunsesse zidurile acelei case, iar de alta, că apa pătrunsesse în pivniță, în cât casa devenise improprie de locuit; că, în urma investigațiilor sale, descoperind că degradarea imobilului său provenea din cauza unei hasnale, săpată la o distanță de 0,70 c. m. de la zidul caselor sale pe locu Direcției, hasna destinată a primi apele pluviale, din care se revărsa în zidul caselor sale, a intentat acțiunea de față, cerând desființarea ei, iar la cas de neurmă, să i plătească una sută lei pentru fie-care zi de întârziere, precum să i plătească și despăgubiri pentru stricăciunile aduse imobilului său;

Având în vedere că tribunalul, în urma facerei expertisei încuviințate, admite acțiunea și condamnă pe Direcțiune la desființarea hasnalei și la sumele cerute;

Având în vedere motivele pe cari este basată sentința apelată;

Având în vedere că Direcțiunea căilor ferate făcând apel, pe lângă argumentele invocate la prima instanță a mai propus la Curte și prescripțiunea, susținând că acea hasna fiind înființată în anul 1869, și posedând-o în timp de trei-zeci ani, acțiunea e pornită la 1900, a dobândit această servitute prin prescripțiune;

Având în vedere că, pentru dobândirea unui asemenea drept prin prescripțiune, trebuie ca servitutea să fie continuă și aparentă;

Având în vedere că, în cazul de față, servitutea de a avea o hasna în care să se strângă într'un mod artificial apele pluviale din terenul superior, spre a se vărsa, prin debordare, pe terenul inferior, este o servitute continuă;

Având în vedere însă că acea hasna fiind făcută în pământ și prezența ei ne fiind învederată prin nici un semn exterior, este o servitute neaparentă;

Având în vedere că, de și Direcțiunea căilor ferate a susținut că această hasna putea fi văzută de ori și cine, însă pentru proba faptului alegeat s'a referit la mărturisirea intimatului;

Având în vedere că, din interogatoriul luat d-lui Comăneanu, se stabilește că el nu a observat existența acestei hasnale, pentru că era acoperită cu niște șgură de cărbuni;

Având în vedere că nici e posibil a se presupune că acea hasna, care era mai mult un puț, să fi fost ținută neacoperită, pentru că s'ar fi primejduit viața oame-nilor cari puteau cădea în ea;

Că, așa dar, este dovedit că Comăneanu n'a avut cunoștință de ființa acelei hasnale;

Că, deci, o servitute exercitată în asemenea condi-țiuni, n'a putut să fie dobândită de Direcțiunea căilor ferate prin prescripțiune.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) At. C. Kivu, V. Bossy, G. Flaişlen, Em. Anastasiu, Gr. Ștefănescu.

Curtea de apel București

Secția III

13 Ianuarie 1901

Președ. D-lui C. R. Manolescu, Președ.

Ghiță Dumitrescu cu N. D. Poiană

Faliment.—Concordat.—Incheierea lui înainte de legea din 6 Aprilie modificatoare legii falimentelor. — Cerere de redeschidere a falimentului. — Cine trebuie să o facă.—Cerere făcută de un singur creditor.—Efecte. — (Art. 863 Cod comercial).

Concordatul fiind un contract nu poate fi supus de cât legii sub imperiul căreia a luat naștere, părțile contractante neputând avea în vedere de cât legea existentă, iar nu legea viitoare, al căror coprius le era necunoscut.

Ast-fel dacă un concordat a fost încheiat sub imperiul art. 863 din Codul comercial înainte de modificarea lui prin legea de la 6 Aprilie 1900, redeschiderea falimentului nu poate fi cerută de cât de majoritatea creditorilor, și când un creditor lucrează izolat, resilierea concordatului se pronunță numai în propriul său interes.

Decizia comercială No. 1.

Curtea deliberând,

Având în vedere că prin apel se tinde la reformarea sentinței tribunalului, la anularea concordatului și la redeschiderea falimentului lui Poiană față de toți creditorii, invocându-se pentru aceasta art. 863 Codul comercial modificat prin legea de la 6 Aprilie 1900;

Având în vedere că modificarea adusă prin această lege art. 863, nu poate atinge drepturi câștigate, întru cât este știut că legea dispune numai pentru viitor și că nu poate avea efect retroactiv de cât în casurile anume prevăzute printr'ênsa, sa în câte-va cazuri cu totul excepționale ;

Considerând că concordatul fiind un contract, nu poate fi supus de cât legii sub imperiul căreia a luat naștere, părțile contractante ne putând avea în vedere de cât legea existentă, iar nu legii viitoare, al căror coprius le era necunoscut;

Că ceia-ce ridică orî-ce îndoială asupra acestui punct, este chiar dispozițiunea transitorie a legii din 6 Aprilie 1900, care declară că acea lege se aplică falimentelor în curs, și că prin urmare nu se întinde asupra celor deja rezolvate;

Cour d'appel de Bucarest

3-a chambre

13 Janvier 1901

Présid. de M. C. R. Manolesco, Présid.

Georges Démétresco contre N. D. Poiana

Faillite.—Concordat.—Concordat qui a pris naissance avant la loi du 6 Avril 1900 qui modifie la loi des faillites. — Demande de réouverture d'une faillite.—Quelles personnes ont qualité pour la faire.—Demande faite par un seul créancier. — Effets.—(Art. 863 du Code de commerce).

Le concordat étant un contrat, ses effets ne peuvent être régis que par la loi sous l'empire de laquelle il a pris naissance. et que les parties contractantes ont eue en vue, les dispositions de la future loi leur étant inconnues.

Ainsi, dans le cas. d'un concordat consenti sous l'empire de l'art. 863 du Code de commerce, et avant les modifications qui y ont été introduites par la loi du 6 Avril 1900, la majorité seule des créanciers peut provoquer la réouverture de la faillite, toute demande isolée d'un créancier ne devant entraîner la résolution du concordat qu'en ce qui le concerne.

Că efectul retroactiv al legii nu s'ar putea întemeia nici pe caracterul de interes general al legii, de oare-ce modificarea art. 863 prin legea din 6 Aprilie 1900, are în vedere nu un interes de ordine publică, că interesul mult mai restrâns al creditorilor falitului;

Considerând că concordatul intervenit între falitul N. D. Poiană și creditorii săi a avut loc la 18 Septembrie 1899; că la acea epocă era în vigoare art. 863 Codul comercial nemodificat, după care redeschiderea stărei de faliment nu poate fi cerută de cât de majoritatea creditorilor; că atunci însă când un creditor lucrează izolat, resilierea concordatului se pronunță numai în propriul său interes, ceia-ce s'a și admis de tribunal în cazul de față.

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, respinge apelul, etc.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, V. Râmniceanu.

Opiniune

Asupra apelului făcut în termen de Ghiță Dumitrescu în contra sentinței cu No. 2136 din 1900, a tribunalului Ilfov, secția comercială, prin care se respinge cererea făcută de apelant d'a se redeschide, conform art. 863 Codul comercial, falimentul intimatului N. D. Poiană pentru motive că nu i s'a plătit cota concordatară;

Având în vedere susținerile intimatului că actualul art. 863 Codul comercial nu'i este aplicabil, de oare-ce concordatul său a fost încheiat sub imperiul vechiului Cod comercial, și legile nu au efect retroactiv, așa că lui nu i se poate aplica de cât dispozițiunile art. 863 din Codul comercial anterior, după care în cas de neplată a cotei concordatate se reziliază concordatul numai față de creditorul care n'a fost plătit;

Considerând că este de principiu, în materie de retroactivitate a legilor, că judecătorul este ținut să dea efect retroactiv legii posterioare, orî-de câte orî interesul general sa și ordinea publică cere aceasta, de oare-ce judecătorul trebuie să creadă că așa a voit legiuitorul pentru satisfacerea interesului general;

Că, în materie de faliment, interesul general este garantarea creditului public comercial; că legiuitorul prescriind prin art. 863 modificat, că neplata cotei concordatate către un singur creditor al falimentului, cată să atragă redeschiderea falimentului, nu numai față de acel creditor, ci față de toți, și cu toate consecințele unei atari stări de lucruri, a voit să mărească garanția ce legea dă creditului comercial, și deci a înțeles să dea putere retroactivă art. 863 modificat;

Că argumentul intimatului, că aplicarea art. 863 Codul comercial în vigoare la un concordat încheiat sub vechiul Cod, ar atinge drepturile câștigate ale falitului concordatar, de oare-ce concordatul nu este de cât un contract, nu este întemeiat, pentru motivul că drepturile rezultând pentru falit, nu sunt de natura drepturilor rezultând dintr'un contract ordinar, concordatul fiind un contract de natură specială și a cărui executare de bună credință interesează în cel mai mare grad creditul comercial, așa că acele așa zise drepturi câștigate ale falitului, cari în realitate nu sunt de cât sancțiunea ce legiuitorul dă neexecutării obligațiunilor luate de falit prin concordat, pot

să fie modificate după cum legiuitorul nou a crezut că reclamă interesul general ;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se admite apelul, a se anula concordatul față de toți creditorii și să se redeschidă falimentul.

(ss) D. Giuvaru, C. G. Dâmboviceanu.

15 Ianuarie 1901

15 Janvier 1901

Presed. D-lui C. R. Manolescu, Președ.

Présid. de M. C. R. Manolesco, Présid.

Ministerul public cu Marin Stan Saioc, dat judecătui pentru contravenție la regulamentul de vaccinare și revaccinare.

Ministère public contre Marin Stan Saioc pour contravention au règlement pour la vaccination et la revaccination.

Contravenție la legea sanitară.—Contravenții la regulamentul de vaccinare și revaccinare.

Contravention à la loi sanitaire. — Contravention au règlement pour la vaccination et la revaccination.

Refuzul unei persoane de a se presenta la chemarea vaccinatorului pentru a se revaccina. — Dacă regulamentul se aplică și la persoanele ce au încetat de a fi copii. — (Art. 175 din legea sanitară; art. 1, 20 și 45 din regulamentul pentru vaccinare și revaccinare de la 10 Septembrie 1893).

Refus d'une grande personne de se laisser revacciner. — Si ledit règlement est applicable même aux grandes personnes.—(Art. 175 de la loi sanitaire; art. 1, 20, 45 du règlement pour la vaccination et la revaccination du 10 Septembre 1893.

Asemănat art. 1 din regulamentul pentru vaccinare și revaccinare de la 10 Septembrie 1893, vaccinare și revaccinarea este obligatorie pentru toți locuitorii țerei, adică nu numai pentru copii, dar și pentru oamenii mari.

Conformément à l'art. 1 du règlement pour la vaccination et la revaccination du 10 Septembre 1893, sont obligés de se faire vacciner et revacciner tous les habitants du pays, c'est-à-dire non seulement les enfants, mais aussi les grandes personnes.

Ast-fel, refuzul unui om mare de a se presenta la chemarea vaccinatorului pentru a se vaccina sau revaccina constituie o contravenție la regulamentul de vaccinare și revaccinare și dar se face culpabil de delictul prevăzut și pedepsit de art. 175 din legea sanitară.

Le refus d'une grande personne de se faire vacciner ou revacciner, constitue une contravention audit règlement et la rend passible de l'art. 175 de la loi sanitaire.

Decisiunea corecțională No. 34/901.

S'a ascultat citirea concludsiunilor depuse de d. procuror C. N. Tătaranu.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de d. procuror al tribunalului Teleorman, în contra sentinței cu No. 1666 din 1900 a aceluiaș tribunal, prin care Marin Stan

Saioc este achitat de contravențiune la regulamentul de vaccinare și revaccinare și prin consecință la legea sanitară ;

Având în vedere că faptul ce se impută inculpatului Marin Stan Saioc este că, în ziua de 17 Martie 1900, fiind invitat de către delegatul cătunului Atârnați, pendinte de comuna Ghimpeșeni, plasa și județul Teleorman pentru a se revaccina, densusul a refuzat ;

Având în vedere că tribunalul a achitat pe inculpat pe motiv că vaccinare și revaccinare este obligatorie numai pentru copii, iar nu și pentru oamenii mari, adică că refuzul inculpatului de a se presenta la chemarea vaccinatorului pentru a fi revaccinat, nu constituie o contravențiune la regulamentul de vaccinare și revaccinare, și prin consecință la legea sanitară, nefiind obligatoriu și pentru oamenii mari ;

Având în vedere că, din textul art. 1 din regulamentul pentru vaccinare și revaccinare din 10 Septembrie 1893, rezultă că vaccinația și revaccinația este obligatorie pentru toți locuitorii țerei, adică nu numai pentru copii, dar și pentru oamenii mari ;

Că este atât de adevărat că legiuitorul a pus obligațiunea și oamenilor mari, rezultă din textele art. 20 și 21 ale aceluiaș regulament, unde se arată că fiecare persoană înscrisă în registrele comunale respective trebuie să se presinte, sau trebuie să fie prezentată la vaccinare și revaccinare, iar organele administrative vor da medicilor și vaccinatorilor concursul legal la îndeplinirea operațiunilor prin mijloacele de care dispune, să se adune locuitorii și copii la termenele și localitățile de mai înainte hotărâte ;

Că dacă obligațiunea ar fi numai pentru copii, atunci ce rațiune ar avea cuvintele «persoana să se presinte» sau «să fie prezentată» din art. 20, dacă nu cuvintele «să se presinte» se rapoartă la oamenii mari, iar «să fie prezentată» se rapoartă la copii, unde știut este că copiii se presintă de părinți, de tutori, de directori, etc. ;

Că această obligațiune rezultă și mai mult din textul art. 45 acelaș regulament, care vorbește despre penalități și enumără pe toți acei cari, neconformându-se numitului regulament, sunt pasibili de penalitatea prevăzută de art. 175 din legea sanitară, care începe astfel : «Toți locuitorii țerei, părinții copiilor, tutorii minorilor». etc. ;

Că legiuitorul, prin cuvintele «toți locuitorii țerei», nu s'a putut raporta de cât la oamenii mari, căci mai la vale enumără și pe aceea cari au vre un drept de priveghere asupra copiilor minori ;

Având în vedere că, din procesul-verbal dresat în cauză în ziua de 17 Martie 1900 de Tudor Șerban, delegatul cătunului Atârnați, pendinte de comuna Ghimpeșeni din plasa și județul Teleorman, se constată că inculpatul Marin Stan Saioc, fiind chemat pentru a se revaccina, a refuzat ;

Că prin comiterea acestui fapt, numitul inculpat a contravenit dispozițiunilor art. 1 și 45 din regulamentul pentru vaccinare și revaccinare din 10 Septembrie 1893, și s'a făcut culpabil de delictul prevăzut și penat de art. 175 din legea sanitară ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, refor-

mează sentința și condamnă pe inculpat la 10 lei amendă în folosul comunei.

(ss) C. R. Manolescu, V. Râmniceanu, T. T. Djuvara, G. G. Dâmboviceanu.

Tribunalul județului Teleorman

4 Septembre 1900

Preș. D-lui N. N. Papadat, membru

Marin Stan Saioc dat judecății pentru contravenție la regulamentul de vaccinare

Contravenții la legea sanitară. Contravenții la regulamentul de vaccinare și revaccinare.—Obligatoritatea vaccinării și revaccinării.—Dacă se aplică numai la copii sau și persoanelor ce au încetat de a fi copii.—(Art. 175 din legea sanitară; art. 2, 11, 14, 16, 20, 24, 25, 26, 28, 30 și 45 din regulam. de vaccinare și revaccinare).

Din economia întregului regulament de la 10 Septembre 1894 pentru vaccinare, rezultă, în mod destul de clar că, legiuitorul n'a înțeles obligativitatea imediată — de fapt și sub pedeapsă — a vaccinării și revaccinării de cât pentru copii: de la trei luni în sus pentru vaccinare și de la zece ani în sus (dar tot copii) pentru revaccinare, iar nici de cum pentru persoanele cari au încetat de a fi copii, adică oamenilor mari.

Ast-fel, refuzul persoanelor ce au încetat de a fi copii de a se presenta la chemarea vaccinătorului pentru a se vaccina sau revaccina nu constituie o contravenție la legea sanitară și la regulamentul de vaccinare și revaccinare.

Sentința corecțională No. 1666/900.

S'a ascultat d-l procuror V. Bălășescu în susținerea acușățiunii, lipsind inculpatul;

Tribunalul,

Asupra acțiunii publice, deschisă cu rechetitorul introductiv al d-lui procuror localul, No. 2003 din 1900, prin care Marin Stan Saioc din cătunul Atârnații, comuna Ghimpeșeni, este dat judecăței pentru faptul că a contravenit la legea sanitară și art. 45 din regulamentul de vaccinare;

Având în vedere că, din economia întregului regulament, din 10 Septembre 1893, și mai cu seamă din

Tribunal de Teleorman

4 Septembre 1900

Présid. de M. le juge N. N. Papadat

Marin Stan Saioc pour contravention au règlement de vaccination

Contravention à la loi sanitaire.—Contravention au règlement pour la vaccination et la revaccination.—Obligation de la vaccination et de la revaccination.—Si elle est applicable seulement aux enfants, ou, aussi, aux grandes personnes.—(Art. 175 de la loi sanitaire; art. 2, 11, 14, 16, 20, 24, 25, 26, 28, 30 et 45 du règlement pour la vaccination et la revaccination).

De l'économie du règlement pour la vaccination du 10 Septembre 1893, il résulte, d'une manière suffisamment claire, que le législateur n'a entendu obliger, à être vaccinés que les enfants à partir de l'âge de trois mois, et revaccinés, que les enfants à partir de l'âge de dix ans, et cela sous la sanction d'une pénalité à infliger aux parents; les grandes personnes n'y sont plus astreintes.

La refus des grandes personnes de se laisser vacciner ou revacciner ne constitue pas une contravention à la loi sanitaire et au règlement pour la vaccination et la revaccination.

art. 2, 11, 14, 16, 20, 24, 25, 26, 28 și 30 ale aceluși regulament, cari vorbesc numai de copii, fără a face nici o alusiune măcar la oamenii mari, rezultă, în mod destul de clar, că legiuitorul n'a înțeles obligativitatea imediat — de fapt și sub pedeapsă — a vaccinării și revaccinării de cât pentru copii: de la trei luni în sus pentru vaccinare și de la zece ani în sus (dar tot copii) pentru revaccinare; și, din nici o dispozițiune a lui neresultând că el a voit să facă obligatori și sub pedeapsă prevăzută de art. 45 din el, și persoanelor cari au încetat de a fi copii, adică și oamenilor mari;

Că dacă prin art. 1 legiuitorul declară vaccinarea și revaccinarea obligatorie pentru toți locuitorii țării, de aci nu rezultă că el a înțeles a aplica această obligativitate și pedeapsă persoanelor mari cari nu mai sunt copii, de oare-ce ar fi reglementat modul de procedare și pentru aceștia, ci a voit numai să erigă în principiu dorința sa, ca toți locuitorii țării să fie vaccinați și revaccinați, dar cu timpul și începând de la copii, — persoane cari, de ordinar, sunt isbite de periculoasa maladie a variolei — și pentru cari se reglementează în detaliu procedura;

Considerând că nici cuvintele «toți locuitorii țării», cu cari începe art. 45 din numitul regulament, nu pot dovedi intențiunea legiuitorului — ce i se presupune, — de oare-ce, în acest cas, dupe cum am zis, ar fi reglementat procedura de vaccinare și revaccinare și pentru persoanele ce nu mai sunt copii, lucru pe care nu'l face; și apoi, aceste cuvinte nu se pot interpreta de cât ca reprezentând generalitatea, iar cele cari urmează speciile cari compun această generalitate.

Pentru aceste motive, în basa art. 10 și 187 pr. penală, în neunire cu conclusiunile d-lui procuror, tribunalul achită.

(ss) N. N. Papadat, C. N. Demetrian.

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

Revisuirea Codului de Procedură civilă

de

G. G. MIRONESCU

Doctor în Drept de la facultatea din Paris
Licențiat în litere și filosofie, fost magistrat
ADVOCAT

Se găsește pe preț de 4 lei la Tip. Gutenberg
— 20, str. Doamnei, 20 —

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați : Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.